

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 13 lipca 2020 r.

DNR-4.720.88.2020.KR

DECYZJA nr DNR-1/ 41 /2020

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie z wniosku DANCOAL sp. z o.o. z siedzibą w Łozienicy o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji nr DNR-1/8/2020 z dnia 9 marca 2020 r., postanawiam na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.) w zw. z art. 33a ust. 2 pkt 2, art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), utrzymać decyzję w mocy w zaskarżonej części, tj. w zakresie pkt 2 decyzji.

UZASADNIENIE

Pismem z 15 listopada 2017 r. Łódzki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK” lub „organ nadzoru”) protokół wraz z aktami kontroli nr PU.8361.443.2017 oraz PU.8361.443.2.2017, dotyczący grilla jednorazowego piknikowego (kod EAN: 5909000692053) (dalej jako „grill”), wprowadzonego na rynek przez przedsiębiorcę DANCOAL sp. z o. o. z siedzibą w Łozienicy.

W trakcie kontroli inspektorzy reprezentujący Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej poddali grill oględzinom oraz ocenie bezpieczeństwa w oparciu o przepisy ustawy z 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), (dalej jako „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”), posiłkując się wymaganiami normy PN-EN 1860- 4:2005 Urządzenia, paliwa stałe i podpałki do grilla -- Część 4: Grille jednorazowego użytku na paliwo

stałe -- Wymagania i metody badań (dalej jako „norma”). Ponadto, próbka grilla została przekazana do Instytutu Techniki Górniczej KOMAG w Gliwicach w celu przeprowadzenia badań laboratoryjnych.

Badania laboratoryjne wykazały, że grill nie spełnia wymagań bezpieczeństwa, ze względu na następujące nieprawidłowości:

1. brak na wyposażeniu grilla środka gaśniczego, podczas gdy zgodnie z punktem 4.1 normy, aby uniknąć niebezpieczeństwa pożaru po użyciu, grill jednorazowego użytku powinien być sprzedawany wraz ze środkiem gaśniczym lub niepalnym opakowaniem,
2. głębokość paleniska wyniosła od 46,97 ($\pm 0,06$) mm do 48,93 ($\pm 0,06$) mm na 100% jego powierzchni przy długości 298 ($\pm 0,06$) mm, podczas gdy zgodnie z punktem 4.2.2.3 normy, w przypadku gdy dłuższy bok rusztu jest nie większy niż 400 mm, co najmniej 80% jego powierzchni użytkowej powinno mieć głębokość minimum 50 mm,
3. temperatura powierzchni podłoża pod grillem zmierzona podczas badań cieplnych przeprowadzonych według punktu 5.2 normy wyniosła 98,9 °C, podczas gdy zgodnie z punktem 4.1 normy, grill jednorazowego użytku nie spełnia wymagań, jeśli po badaniach przeprowadzonych zgodnie z punktem 5.2 normy temperatura podłoża, na którym ustawiony jest grill podczas badania, przekroczy 70 °C,
4. grill stwarza zagrożenie pożarowe, ponieważ w trakcie badania przeprowadzanego według punktu 5.3 normy, w czasie którego grill umieszczony był na poziomej płaszczyźnie, wykonanej ze sklejki i pokrytej białym papierem, doszło do zapalenia papieru i osmolenia sklejki.

Ze względu na powyższe, Prezes UOKiK wszczął postępowanie na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Po przeprowadzeniu postępowania, mając na względzie zgromadzone w sprawie dowody przekazane przez stronę postępowania organ nadzoru uznał, iż usunęła ona przyczyny zagrożeń stwarzanych przez grill, w związku z czym, decyzją z 9 marca 2020 r. DNR-1/8/2020 (zwaną dalej Zaskarżoną decyzją) Prezes UOKiK umorzył postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (pkt 1 decyzji).

Ponadto zgodnie z pkt 2 decyzji na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nałożono na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 20.000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, tj. grilla jednorazowego piknikowego (kod EAN: 5909000692053).

Decyzja została skutecznie doręczona 24 marca 2020 r.

Pismem z 7 kwietnia 2020 r. (doręczonym 14 kwietnia 2020 r.) strona postępowania wskazała, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia podjętego w pkt 1 Zaskarżonej decyzji, jednocześnie zwróciła się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (zwanym dalej Wnioskiem) w zakresie pkt 2 decyzji DNR-1/8/2020, wnosząc o „ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie pkt 2 wyżej opisanej decyzji poprzez umorzenie kary pieniężnej w kwocie 20.000 zł” wskazując jednocześnie nowe okoliczności w sprawie, jakimi było ogłoszenie po wydaniu decyzji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego oraz stanu epidemii oraz związanych z tymi stanami zagrożeń dla kondycji finansowej strony postępowania. Wraz z Wnioskiem nie złożono żadnych dowodów.

Pismem z 27 kwietnia 2020 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż toczy się postępowanie wszczęte Wnioskiem, informując jednocześnie o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań (art. 10 K.p.a.) oraz o treści art. 41 i art. 73 K.p.a. Wezwano również do przekazania dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli strona postępowania dysponuje takimi dowodami.

Jednocześnie poinformowano Jednocześnie poinformowano o treści art. 15 zzs ust. 1 pkt 6, ust. 7 i ust. 10 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. (Dz.U. 2020 poz. 374 ze zm., zwanej dalej ustawą o covid) o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19.

Pismem z 2 czerwca 2020 r. Prezes UOKiK Prezes UOKiK poinformował, że z dniem 24 maja rozpoczął swój bieg termin na przedstawienie dowodów lub zajęcie stanowiska w sprawie, wyznaczony pismem z 27 kwietnia 2020 r.

Strona nie skorzystała z prawa do wypowiedzenia się i nie przedłożyła dalszych dowodów w sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Na podstawie art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w zakresie nieregulowanym ustawą do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

Natomiast, stosownie do art. 127 § 3 K.p.a., od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie.

Zgodnie z art. 15zss ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 z późn. zm.) obowiązującym w dacie wydania decyzji DNR-1/8/2020, w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID, począwszy od 31 marca 2020 r. bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach sądowych, w tym sądownoadministracyjnych, a także w postępowaniach administracyjnych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Zgodnie zaś z ust. 7 czynności dokonane w okresie, o którym mowa w ust. 1, w postępowaniach i kontrolach, o których mowa w ust. 1, są skuteczne.

W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane Wnioskiem Dancoal sp. z o.o. z siedzibą w Łozienicy, reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika adwokata, nadanym za pośrednictwem operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2010 r. - Prawo pocztowe (Dz.U. z 2020 r., poz. 1041) w dniu 7 kwietnia 2020 r. tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a.- 14 dniowego terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, ponieważ ww.

Wniosek został złożony w okresie zawieszenia 14 dniowego terminu na jego złożenie, a czynności podjęte przez stronę postępowania w okresie zawieszenia terminu są skuteczne.

Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do ponownego rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej decyzją DNR-1/8/2020 i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Zgodnie z poglądem ugruntowanym w doktrynie prawa i orzecznictwie sądowym, istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, a nie zaś jedynie kontrola decyzji organu pierwszej instancji, czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, K.p.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art.138 Nb 1, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego [dalej „NSA”] z dnia 9.10.1992 r., V S.A. 137/92; opubl. ONSAz. 1/1992, poz. 22). Organ jest zobowiązany zatem do ponownego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Tak kształtowany zakres postępowania odwoławczego jest wyrazem realizacji wynikającej z art. 15 K.p.a. zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, zgodnie z którą obywatel ma prawo do dwukrotnego rozpoznania i rozstrzygnięcia jego sprawy przez kompetentny organ władzy państwowej (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, KPA Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art. 15 Nb 1). Skutkiem złożenia przez stronę odwołania jest zatem zainicjowanie administracyjnego toku instancji, w ramach którego następuje przekazanie kompetencji do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej z organu I instancji na organ II instancji. W odmienny sposób gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są w sytuacji, gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, nad którym z uwagi na strukturalne ograniczenia administracji publicznej nie występują organy wyższego stopnia. Wówczas uprawnienie strony do dwukrotnego rozpoznania sprawy

administracyjnej realizowane jest w ramach instytucji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 K.p.a. W tym trybie strona niezadowolona z decyzji wydanej przez ministra lub centralny organ administracji rządowej jest uprawniona do zainicjowania przed tym samym organem drugiego postępowania merytorycznego w tej samej sprawie, do którego odpowiednio należy stosować przepisy K.p.a. dotyczące odwołań. Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 K.p.a. (por. wyroki NSA z dnia 17 listopada 2000 r., sygn. Akt 1 SA 1543/99, LEX nr 57182, i z dnia 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00, LEX nr 81760). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07, LEX nr 338253). Zgodnie z art. 138 § 1 K.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo 3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc po uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno - reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. VII SA/Wa 504/08, LEX nr 508489). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego gdy strona jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszo-instancyjną w określonej, dającej się wyodrębnić części, to organ drugiej instancji nie może wykroczyć poza wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego i w konsekwencji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu pierwszej instancji i ponownie rozpatrzyć sprawy także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia. (Wyrok NSA z dnia 9 maja 2014 r., sygn. I OSK 2492/12). Z uwagi na fakt, że zgodnie z treścią Wniosku strona postępowania zaskarżyła jedynie pkt 2 decyzji nr DNR-1/8/2020 z dnia 9 marca 2020 r., Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania dokonał ponownego rozpatrzenia sprawy wyłącznie w zakresie objętym zaskarżeniem.

Dancoal sp. z o.o. z siedzibą w Łozienicy wprowadziła grill na rynek i jest jego producentem w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, która naprawia lub regeneruje produkt.

Rozpatrując ponownie sprawę zainicjowaną Wnioskiem, Prezes UOKiK doszedł do przekonania, że strona postępowania nie podniosła zarzutów co do samego rozstrzygnięcia zawartego w stanie faktycznym aktualnym na dzień wydania Zaskarżonej decyzji, lecz wnosi o jej zmianę w związku z wystąpieniem nowych, w ocenie strony postępowania nadzwyczajnych okoliczności w postaci wprowadzenia na terenie Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego, a następnie stanu epidemii. We Wniosku strona wskazuje, że zagrożone są odbiory towarów od Dancoal sp. z o.o. co może mieć wpływ na funkcjonowanie działalności gospodarczej przedsiębiorcy, a w konsekwencji jego sytuację finansową. Wniosek strony postępowania oparty jest na hipotetycznym zagrożeniu jakie wywołać mogą skutki wprowadzonego stanu epidemii oraz ewentualne przyszłe konsekwencje gospodarcze wprowadzenia tego stanu dla strony postępowania. W oparciu o tak sformułowany wniosek pełnomocnik strony wskazał, że nałożona kara stanowi

„bardzo duży ciężar, który może przyczynić się do dalszego pogorszenia bardzo trudnej sytuacji”.

Odnosząc się do argumentów oraz powołanych we Wniosku okoliczności, wskazać należy, iż przedstawione przez pełnomocnika strony postępowania okoliczności oraz konsekwencje wprowadzenia stanu zagrożenia epidemicznego oraz stanu epidemii są przyszłe oraz niepewne. Sama strona postępowania we Wniosku wskazuje na „zagrożenie odbiorów towarów”, „brak jasnej przyszłości, co może skutkować(...)”, „nie jest wiadome jak długo stan taki będzie trwał i jak poważne konsekwencje przyniesie dla całego obrotu gospodarczego”. W toku postępowania strona nie wskazała żadnych realnych i widocznych negatywnych skutków ww. okoliczności, które dotknęłyby jej indywidualnej działalności gospodarczej od początku pandemii. Poza hipotetyczną możliwością ich wystąpienia, nie przedstawiono żadnych dowodów na ich poparcie. Wszystkie powołane okoliczności mogły wystąpić, niemniej jednak w niniejszej sprawie nie ma dowodów na to, że faktycznie zaszły i aby wywarły skutek, który przemawiałby za uznaniem, iż w świetle rozpatrywanej ponownie sprawy, nałożona na stronę postępowania kara jest zbyt dotkliwa, w związku z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Ponadto strona postępowania jako jedną z okoliczności wpływających na funkcjonowanie prowadzonej działalności gospodarczej oraz wywołującą potencjalne problemy z dostawami towarów wskazała ograniczenie działalności marketów budowlanych, które to ograniczenie zostało złagodzone już w maju 2020 r. oraz zniesione w czerwcu 2020 r.

Sama hipotetyczna możliwość wystąpienia sytuacji, które pozwalałyby na uznanie zbyt dużej dotkliwości nałożonej na stronę postępowania kary pieniężnej, nie stanowi podstawy do uznania, iż taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 33a ust 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, Prezes UOKiK może nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł.

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na producentów na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów mają charakter fakultatywny. Nakładanie ich - względnie samo zagrożenie nimi - stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy

o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez ww. podmioty. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Grill nie spełnia wymagań bezpieczeństwa określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zatem wprowadzający go na rynek przedsiębiorca Dancoal sp. z o.o. z siedzibą w Łozienicy naruszył obowiązek określony w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, co wyczerpuje przesłanki określone w art. 33a ust. 2 pkt 2 powyższej ustawy. Strona postępowania nie zaprzecza ustaleniom organu w ww. zakresie.

W związku z powyższym spełniona została ustawowa przesłanka do nałożenia na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej, na podstawie art. 33 a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Rozważając z urzędu możliwość odstąpienia od nałożonej administracyjnej kary pieniężnej, wskazać należy iż ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie reguluje kwestii odstąpienia od nałożenia kar pieniężnych, zatem zastosowanie w niniejszej sprawie miały będą zasady ogólne określone w Dziale IVa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.).

Zgodnie z art. 189f § 1 K.p.a., organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Wierzbowski 2019 r., wyd. 27/ M. Jabłoński, Legalis) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe jak: waga dobra chronionego przez normę

sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej. Dla spełnienia przesłanki "zaprzestania naruszeń" wystarczające jest jej zaistnienie przed wydaniem decyzji w sprawie.

Pomimo zaprzestania naruszania prawa przez stronę postępowania, Prezes UOKiK uznał, iż w niniejszej sprawie przesłanka znikomego naruszenia prawa nie znajduje zastosowania. Strona postępowania wprowadziła na rynek 371 830 sztuk grilla, w okresie od marca 2015 r. do października 2018 r., zatem naruszenie nie miało charakteru krótkotrwałego. Ponadto zasięg naruszenia prawa ocenić należy jako znaczny ze względu na ilość zakupionych przez kontrahentów wyrobów w celu dalszej dystrybucji, które docelowo trafiły do konsumentów (strona otrzymała zwrot ok. 19% wprowadzonych na rynek grilli) co oznacza, że u użytkowników pozostało ok. 302 323 sztuki produktu i są oni narażeni na zagrożenia przez nie stwarzane. W konsekwencji, w ocenie Prezesa UOKiK dobro chronione jakim jest zdrowie konsumentów zostało w znaczny sposób naruszone.

Rozpatrując natomiast przesłankę określoną w art. 189f § 1 pkt 2 K.p.a., zgodnie z którą organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, stwierdzić należy że Prezes UOKiK nie posiada wiedzy na temat uprzedniego ukarania strony postępowania za to samo zachowanie, natomiast strona postępowania nie zgłosiła zarzutu w przedmiotowym zakresie we Wniosku ani w toku postępowania zakończonego niniejszą decyzją. W związku z powyższym w ocenie Prezesa UOKiK przesłanka określona w art. 189f § 1 pkt 2 K.p.a. nie została spełniona i nie jest możliwe odstępianie na jej podstawie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Ponadto zwrócić należy uwagę, że Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodzi przypadek inny niż w art. 189 § 1 K.p.a. i nie

wyzaczył w niniejszej sprawie postanowieniem terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia, o których mowa w § 3 ww. przepisu, zatem nie było podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189 § 3 K.p.a.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, organ nadzoru uznał że nie zachodzą przesłanki obligujące Prezesa UOKiK do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, wymierzenie kary w okolicznościach niniejszej sprawy jest celowe i spełni swój skutek prewencyjno-represyjny oraz skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Określając wymiar kary Prezes UOKiK zwraca uwagę, że ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Możliwość zastosowania dolegliwości finansowej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia stwarzanego przez produkt, od podjęcia współpracy ani od braku wiedzy o tym, że wprowadzany na rynek produkt nie jest bezpieczny.

Dokonując ponownego rozpatrzenia sprawy, ustalając ponownie wysokości kary uwzględnił w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania. Działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż produkty wprowadzane przez nią na rynek będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Nie ulega wątpliwości, że od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie należy oczekiwać znajomości przepisów prawnych regulujących tą działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (vide wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98).

W niniejszym postępowaniu za okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał znaczną ilość (tj. 371 830 z czego 302 323 pozostaje u użytkowników) egzemplarzy produktu wprowadzonych na rynek, długi okres obowiązywania normy PN-EN 1860-4:2005

(opublikowanej 16 września 2005 r.), której wymagań nie spełniał zakwestionowany grill oraz długi okres wprowadzania produktu na rynek (ok. 3 lata). Ponadto na niekorzyść strony postępowania przemawia opieszałość działań naprawczych i współpracę strony postępowania. Dancoal sp. z o.o. pomimo ustalenia przez Prezesa UOKiK w toku postępowania, iż w sprawie produktu udostępniono wielu dystrybutorom, pomimo wezwań Prezesa UOKiK utrudniała uzyskanie przez organ informacji o pozostałych (poza kontrolowanym) dystrybutorach produktu. Ponadto strona postępowania deklarowała podjęcie działań, które miały na celu wycofanie i utylizację grilli, a które to działania okazały się nieefektywne oraz czasochłonne, przy czym jednocześnie strona przez długi okres nie przekazywała dowodów potwierdzających, że podejmowała jakiegokolwiek czynności w tym celu. Ponadto deklarowała, że zleciła badania laboratoryjne mające na celu potwierdzenie, że część wprowadzonych na rynek grilli spełnia wymagania bezpieczeństwa wskazane w normie, w zakresie wszystkich punktów, których dotyczyły wady stwierdzone w toku kontroli, podczas gdy w rzeczywistości badania przeprowadzone na zlecenie strony postępowania dotyczyły jedynie wąskiego zakresu stwierdzonych nieprawidłowości i były przeprowadzane bez uwzględnienia wymagań normy, zatem strona postępowania działała z zamiarem wprowadzenia organu w błąd. Ponadto strona postępowania w przypadku części wycofanych z rynku grilli poprzestała na wymianie ich „standów” na wyższe, nie usuwając pozostałych niezgodności z wymaganiami bezpieczeństwa, a następnie ponownie wprowadziła je na rynek, pomimo wiedzy o niespełnianiu normy przez pozostałe elementy produktu.

Za okoliczność łagodzącą Prezes UOKiK uznał brak reklamacji i skarg związanych z wadami będącymi przedmiotem postępowania, a także brak wcześniej prowadzonych postępowań wobec strony postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa grilli.

W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów kryterium pomocnicze przy określeniu wysokości kary pieniężnej stanowi wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży produktów będących jego przedmiotem. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych sztuk produktu, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na

zestawieniach sprzedaży przekazanych przez stronę postępowania, z których wynikało, że produkt był sprzedawany po cenach od 3,40 zł do 4,53 zł (pomijając nieliczne przypadki sprzedaży po wyższej cenie), a zatem średnia cena sprzedaży wyniosła 3,96 zł. W związku z powyższym, organ nadzoru uznał, że osiągnięta przez stronę postępowania korzyść majątkowa ze sprzedaży 302 323 sztuk produktu (uwzględniając utylizację 69 507 sztuk) wyniosła 1 197 199,08 zł.

Rozpatrując ponownie sprawę w zakresie wysokości nałożonej kary pieniężnej, Prezes UOKiK uwzględnił wagę naruszenia przez stronę postępowania przepisów o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Nałożona na stronę postępowania kara pieniężna stanowi 20 % maksymalnego wymiaru kary, wynoszącego - zgodnie z ustawą o ogólnym bezpieczeństwie - do 100 000 zł. Prezes UOKiK uznał, że kara określona w decyzji DNR-1/8/2020 jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, spełni swój skutek prewencyjno - represyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Strona postępowania zaprzestała naruszenia prawa i podjęła działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez grill, jednak waga naruszenia prawa nie jest znikoma. Prezes UOKiK nie dysponuje także wiedzą na temat uprzedniego nałożenia na stronę postępowania prawomocną decyzją administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ administracji publicznej.

Rozpatrując ponownie sprawę Prezes UOKiK rozważył również okoliczności wskazane przez stronę postępowania we Wniosku. Mając jednakże na względzie fakt, iż podniesione hipotetyczne przyszłe okoliczności polegające na pogorszeniu się sytuacji finansowej Dancoal sp. z o.o. w związku z załamaniem gospodarki nie zostały udowodnione, nie ma podstaw aby uznać, że faktycznie zaistniały, co mogłoby przemawiać za tym, że nałożona na stronę kara jest zbyt dotkliwa w zmienionych okolicznościach.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, organ nadzoru uznał że wymiar kary pieniężnej w wysokości 20.000 zł, w okolicznościach niniejszej sprawy spełni swój skutek prewencyjno-represyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

W związku z powyższym Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa UOKiK (art. 3 § 2 pkt 1, art. 13 § 1 i § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325).

W przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia w zakresie kary pieniężnej zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

1. jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
2. jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
3. jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony

przed wszczęciem postępowania sądowo administracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Tomasz Chróstny
Prezes
Urzędu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
/podpisano elektronicznie/

